Dosar nr.5r-414/2025
/4-25115122-38-5r-12082025/

Republica Moldova
Judecătoria Orhei sediul Rezina

Hotărâre

13.11.2025
or.Rezina

Instanţa de judecată având în componenţă:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Igor Negreanu
Grefier Natalia Bernevec
Cu participarea contravenientului Oleinic Petru şi avocatului său Tudor Banu
În lipsa agentului constatator legal citat
a examinat în şedinţă judiciară publică contestaţia depusă la 08.08.2025 de către Oleinic Petru împotriva procesului verbal cu privire la contravenție nr.MAI06 409716 din 05.05.2025 întocmit în baza art.47[1] alin.(1) din Codul contravențional.

Potrivit contestaţiei, se solicită *repunerea în termen, admiterea contestaţiei şi recunoaşterea nulităţii procesului-verbal cu privire la contravenţie MAI06 409716 din 05.05.2025 şi deciziei din 05.05.2025, cu încetarea procesului contravenţional.*

În fapt, la 05.05.2025, de către agentul constatator din cadrul IP Rezina, i-a fost întocmit proces-verbal cu privire la contravenţie pe motiv precum că, el a comis contravenţia prevăzute de art. 47/1 alin. (1) Cod contravenţional şi anume precum că, a acceptat mijloace băneşti de la partidul politic Victoria în scopul electoral şi referendumului Constituţional din toamna anului 2024.

Prin decizia agentului din 05.06.2025, în privinţa sa a fost aplicată sancţiune sub formă de amendă în mărime de 500 u.c. ce este echivalent cu 25.000 (douăzeci şi cinci mii lei 00 bani) lei.

*Procesul-verbal în cauză şi decizia agentului constatator întocmite în absenţa sa fără a-i aduce la cunoştinţă, prin care i s-a aplicat sancţiunea contravenţională sunt neîntemeiate şi lovite de nulitate absolută, întrucât au fost întocmite cu încălcarea flagrantă a normelor imperative de procedură contravenţională, iar fapta imputată nu este descrisă cu precizia şi claritatea cerute de lege. Mai mult ca atât numărul de telefeon pe presupusa contravenţie imputată nici nu îi aparţine lui dar ficei pe numele Vîrtosu Olga ******

Circumstanţele reale ale cauzei, nu individualizează în concret acţiunea pretins contravenţională nu indică probe concludente care să susţină învinuirea şi contravin principiului prezumţiei de nevinovăţie consacrat de Codul contravenţional al Republicii Moldova şi art. 6 CEDO.

Potrivit art. 10 Cod contravenţional al Republicii Moldova, constituie contravenţie fapta - acţiunea sau inacţiunea - ilicită, cu un grad de pericol social mai redus decît infracţiunea, săvîrşită cu vinovăţie, care atentează la valorile sociale ocrotite de lege, este prevăzută de prezentul cod şi este pasibilă de sancţiune contravenţională.

Conform art. 7 Cod contravenţional, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod.

In conformitate cu art. 8 alin. (2) Cod contravenţional al Republicii Moldova, este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

Învinuirea ce i-a fost adusă în absenţa sa prin actul de constatare contestat este vădit incorectă şi necorespunzătoare realităţii, întrucât faptele imputate nu s-au produs în fapt şi nu corespund comportamentului meu efectiv. Actul de constatare este lipsit de temei faptic şi probatoriu, fiind redactat într-o manieră generală, abstractă, prin simpla reproducere a textului normei contravenţionale, fără a indica în mod concret ce anume aş fi pretins a accepta sau primit, de la cine, în ce împrejurări şi prin ce modalitate. O asemenea lipsă de precizie şi de fundamentare încalcă principiile legale de individualizare a răspunderii contravenţionale şi de stabilire a adevărului în cauză, golind de conţinut obligaţia organului constatator de a proba fapta pretinsă şi de a o descrie cu claritate, conform art.443 Cod contravenţional al Republicii Moldova. De la bun început, în procesul-verbal contestat, chiar de la momentul întocmirii acestuia, urmează a fi pus sub îndoială în latura legalităţii sale întrucât, actul de acuzare a fost elaborat în absenţa sa fără a fi informat în general prin oricare modalitate.

Exprimarea prezentului dezacord cu procesului-verbal constituie exercitarea legitimă a dreptului la apărare, garantat de Codul contravenţional al Republicii Moldova şi de art. 6 CEDO. Or, conform art. 384 alin. (1) şi art. 387 alin. (1) Cod contravenţional, persoana împotriva căreia se întocmeşte procesul-verbal are dreptul să formuleze obiecţii, explicaţii şi să prezinte probe în apărarea sa.

Procesul-verbal a fost întocmit fără respectarea rigorilor procedurale imperative prevăzute de art. 443 alin. (1) CcontrM: actul nu descrie precis şi concret fapta, nu indică împrejurările reale şi circumstanţele relevante ale cauzei şi nu individualizează în fapt comportamentul imputat. Totodată, lipsa probelor concludente, pertinente şi utile, contrar art. 425 alin. (l)-(5) şi art. 440 Cod contravenţional, confirmă temeinicia poziţiei lui de a nu recunoaşte fapta şi de a nu fi de acord cu întocmirea actului.

De asemenea, urmează a fi ţinut cont de principiul prezumţiei de nevinovăţie consacrat de Codul Contravenţional şi art. 6 alin. (2) CEDO. Potrivit acestui principiu, sarcina probei revine exclusiv autorităţii acuzatoare, care trebuie să demonstreze vinovăţia contravenientului prin administrarea de probe legale, suficiente şi concludente, sarcină care, în speţă, nu a fost îndeplinită.

În jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului, în cauze precum Barberă, Messegue şi Jabardo c. Spaniei şi Tothpal şi Szabo c. României, s-a statuat că nu poate fi impusă unei persoane răspunderea contravenţională/penală fără existenţa unor probe clare care să demonstreze, dincolo de orice îndoială rezonabilă, săvârşirea faptei imputate. Or, în situaţia de faţă, autoritatea s-a limitat la a întocmi un act formal, fără probe, bazat doar pe o descriere generică şi lipsită de individualizare a faptei. În cauza Anghel contra României, Curtea a statuat că, nerespectarea garanţiilor fundamentale - printre care şi prezumţia de nevinovăţie, care protejează cetăţenii împotriva unor posibile abuzuri din partea autorităţilor, reprezintă un aspect ce trebuie examinat în temeiul articolului 6 din convenţie. Reiterând importanţa, în cadrul unei proceduri ce poate fi calificată drept „penală", a unei astfel de garanţii, Curtea a constatat că destinaţia acesteia este să restabilească echilibrul dintre presupuşii autori ai faptelor ilegale şi autorităţile chemate să îi urmărească şi pedepsească.

Deci, potrivit art. 442 alin. (1) Cod contravenţional al Republicii Moldova, (1) Procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se

identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Potrivit art. 443 alin. (1) Cod contravenţional al Republicii Moldova, (1) Procesul-verbal cu privire la contravenţie va cuprinde:

a) data (ziua, luna, anul), ora şi locul încheierii;

b) calitatea, numele şi prenumele agentului constatator, denumirea autorităţii pe care o reprezintă;

c) numele, prenumele, domiciliul şi/sau reşedinţa temporară potrivit Registrului de stat al populaţiei, ocupaţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional, datele din actul de identitate al acesteia sau, după caz, din alt act care stabileşte identitatea persoanei, iar în cazul persoanei juridice, denumirea, sediul, codul ei fiscal, datele persoanei fizice care o reprezintă;

d) fapta contravenţională, locul şi timpul săvîrşirii ei, circumstanţele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecinţelor lor juridice, evaluarea eventualelor pagube cauzate de contravenţie;

e) încadrarea juridică a faptei, norma materială contravenţională şi indiciile calificative ale elementelor constitutive ale contravenţiei;

f) aducerea la cunoştinţa persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional şi a victimei a drepturilor şi obligaţiilor lor prevăzute la art.384 şi 387;

g) obiecţiile şi probele pe care persoana în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional le aduce în apărarea sa, precum şi obiecţiile şi probele victimei;

h) informaţii despre instituţia bancară şi despre modul de plată a amenzii.

1. Lipsa timpului exact al săvârşirii contravenţiei

În actul de acuzare întocmit în privinţa saa este grosolan încălcat prevederile art. 443 alin.(1) lit. d) din Codul contravenţional al Republicii Moldova, procesul-verbal cu privire la contravenţie ***trebuie să indice în mod expres „locul şi timpul săvîrşirii" contravenţiei.*** *Timpul săvârşirii faptei este un element esenţial al constatării contravenţiei, întrucât permite nu doar individualizarea conduitei imputate persoanei, ci şi verificarea respectării termenelor de prescripţie şi a circumstanţelor reale ale cauzei.*

În cazul de faţă, la pct. 4 al procesului-verbal contestat ***nu este consemnat timpul exact (ora) la care s-ar fi comis contravenţia,*** *fiind indicată doar luna calendaristică. Această omisiune este una substanţială, întrucât timpul exact al faptei este determinant pentru a stabili dacă aceasta s-a încadrat într-un anumit interval procedural sau dacă a existat vreo împrejurare care să influenţeze caracterul ilicit sau sancţionabil al comportamentului.*

Lipsa indicării timpului exact afectează grav dreptul contravenientului la apărare, pentru că acesta nu poate formula o apărare concretă şi eficientă în raport cu o acuzaţie imprecisă temporal. Mai mult, imposibilitatea de a determina ora exactă a pretinsei contravenţii poate crea dubii serioase cu privire la realitatea faptei imputate şi la legalitatea întregii proceduri, fiind contrar principiilor de legalitate şi certitudine juridică consacrate de Codul contravenţional şi art. 6 CEDO.

De asemenea, indicarea exactă a timpului este indispensabilă pentru a putea verifica dacă nu a intervenit prescripţia răspunderii contravenţionale la momentul constatării, în temeiul art. 30 şi 31 Cod contravenţional al Republicii Moldova, precum şi pentru a corela fapta cu eventuale probe sau circumstanţe atenuante invocate de persoană.

Prin urmare, omisiunea consemnării timpului exact al pretinsei contravenţii reprezintă o încălcare procedurală esenţială, care viciază întregul act constatator, facându-l imposibil de susţinut în faţa instanţei.

În plan internaţional, art.6 par. 1 CEDO consacră dreptul oricărei persoane la un proces echitabil, iar acest drept include obligaţia autorităţilor de a formula acuzaţia într-o manieră precisă şi completă, în timp şi spaţiu, pentru ca persoana să se poată apăra în mod efectiv. în cauza Vasiliauskas c. Lituaniei (2015), Curtea Europeană a subliniat că lipsa unui cadru temporal clar al acuzaţiei afectează previzibilitatea sancţiunii şi legalitatea procedurii. Tot astfel, în Pelissier şi Sassi c. Franţei, Curtea a statuat că o persoană acuzată are dreptul să ştie cu precizie când anume i se impută că a comis fapta, pentru a putea răspunde în apărare.

Această omisiune subminează fundamentul procedurii contravenţionale şi echitatea acesteia, prin încălcarea principiilor legalităţii, aflării adevărului şi proporţionalităţii. Ea creează incertitudine asupra elementelor constitutive ale faptei şi împiedică verificarea unor aspecte precum prescripţia răspunderii sau caracterul contravenţional al faptului la momentul comiterii.

2. Descrierea imprecisă şi generală a faptei imputate

Potrivit art. 443 alin. (1) lit. d) din Codul contravenţional al Republicii Moldova, procesul-verbal trebuie să conţină în mod expres „fapta contravenţională, locul şi timpul săvîrşirii ei, circumstanţele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecinţelor lor juridice". Această cerinţă procedurală este esenţială, întrucât descrierea precisă a faptei imputate reprezintă fundamentul acuzaţiei contravenţionale şi condiţia de bază pentru ca persoana vizată să-şi poată exercita efectiv dreptul la apărare.

În speţă, la pct. 6 al procesului-verbal contestat, fapta este consemnată într-o manieră formalistă şi imprecisă, prin reproducerea parţială a textului de lege fără a detalia elementele concrete ale comportamentului imputat. Lipsesc cu desăvârşire următoarele aspecte factuale:

□ de la cine anume, cu nume şi prenume ori alte date identificatoare;

□ ce sumă concret mi se incriminează precum că am luat;

□ în ce împrejurări concrete s-ar fi desfăşurat acest comportament;

□ locul precis şi timpul exact al pretinsei acţiuni.

Această descriere lacunară şi impersonală a conduitei imputate încalcă în mod vădit exigenţele procedurale prevăzute de lege, golind de conţinut prezumţia de nevinovăţie a contravenientului, garantată de Codul contravenţional şi art. 6 CEDO, precum şi principiul aflării adevărului în procesul contravenţional.

De asemenea, o descriere atât de generală a presupusei contravenţii compromite însăşi posibilitatea instanţei de a verifica realitatea şi caracterul ilicit al comportamentului pretins şi creează premisele unui abuz procedural, contrar principiilor legalităţii şi proporţionalităţii sancţiunii. In practică, instanţele de judecată au reţinut în mod constant că un proces-verbal care nu individualizează în concret fapta şi împrejurările esenţiale în care aceasta ar fi fost săvârşită este nul absolut, întrucât împiedică persoana să-şi formuleze apărarea şi să conteste în mod efectiv faptele pretinse.

Prin urmare, această încălcare gravă şi fundamentală a normelor de formă şi fond prevăzute de art. 443 alin. (1) lit. d) atrage nulitatea absolută a procesului-verbal contestat, acesta fiind emis cu depăşirea atribuţiilor şi cu nesocotirea drepturilor procedurale ale persoanei vizate.

Art. 6 par. 3 lit. a) CEDO prevede în mod explicit că persoana acuzată are dreptul „să fie informată, în cel mai scurt timp, în limbaj pe care îl înţelege şi în mod detaliat, asupra naturii şi

cauzei acuzaţiei". Aceeaşi exigenţă este prevăzută la art. 14 alin. (3) lit. a) din Pactul Internaţional cu privire la Drepturile Civile şi Politice. în cauzele Pelissier şi Sassi c. Franţei şi Mattoccia c. Italiei, CEDO a constatat încălcarea art. 6 atunci când acuzaţiile formulate de autorităţi erau generale, impersonale şi insuficient motivate în fapt. De asemenea, în Kamasinski c. Austriei, Curtea a reiterat că descrierea detaliată şi concretă a acuzaţiei reprezintă o garanţie esenţială a dreptului la un proces echitabil.

Gravitatea acestei carenţe procedurale constă în faptul că actul constatator nu individualizează comportamentul pretins ilicit, lăsând acuzaţia la nivel pur teoretic, fără ancorare în fapte concrete. Astfel, procesul-verbal contestat devine mai mult un instrument formal de sancţionare decât un document juridic valid, iar persoana vizată este pusă în situaţia imposibilă de a-şi exercita drepturile procedurale şi de a se apăra eficient împotriva unei acuzaţii incerte şi neprobate.

3. Lipsa probelor care susţin acuzaţia

Potrivit art. 442 alin. 1) Cod contravenţional al Republicii Moldova, procesul-verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesul-verbal se încheie de agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate.

Important este de menţionat că, leguitorul în descrierea articolului sus menţionat foloseşte şi sintagma şi a probelor acumulate, fiind evident că existenţa lor poartă un caracter obligatoriu.

Mult Stimată Instanţă de Judecătă, rog să fie luat în consideraţie că, un aspect important ce se atestă la contravenţia prevăzută de art. 47/1 alin. (1) Cod contravenţional este, acumularea probelor care ar confirma că a fost informată sau a acceptat oferirea de foloase în schimbul unui vot sau al unui comportament electoral. La caz, aşa probe la fel nu există şi nici nu au de unde să existe.

Astfel, rezultă incontestabil că acuzaţia adusă de comiterea contravenţiei date nu poate fi considerată legală deoarece, de către agentul constatator nu au fost respectate prevederile art. 440 alin. (1) Cod Contravenţional al Republicii Moldova.

Or, potrivit articolului sus menţionat, (1) Constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare si de administrare a probelor privind existenta contravenţiei. deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Conform art. 425 alin. (1), (2), (3), (4) şi (5) Cod contravenţional al Republicii Moldova, (1) Probele sînt elemente de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

(2) In calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: procesul-verbal cu privire la contravenţie, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile,

corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză.

(3) Aprecierea probelor se face de persoana competentă să soluţioneze cauza contravenţională, potrivit convingerii sale pe care şi-a format-o cercetînd toate probele administrate în raport cu circumstanţele constatate ale cauzei şi călăuzindu-se de lege.

(4) Nici o probă nu are valoare prestabilită.

(5) Sînt admisibile probele pertinente, concludente şi utile, administrate în conformitate cu prezentul cod.

Lipsa oricăror probe care să susţină acuzaţia adusă subsemnatei încalcă în mod flagrant normele procedurale interne, principiile fundamentale ale răspunderii contravenţionale, precum şi standardele internaţionale aplicabile în materie de proceduri sancţionatorii cu caracter represiv.

În speţă, agentul constatator nu a prezentat niciun fel de probă care să confirme că ar fi fost informată sau aş fi acceptat primirea de foloase pentru un anumit comportament electoral. Nu se regăsesc declaraţii ale martorilor, nici obiecte, înscrisuri, înregistrări audio/video sau alte mijloace de probă care să susţină pretinsa faptă. Simpla enunţare generică a normei contravenţionale, fără indicarea şi anexarea probelor care să confirme întrunirea elementelor constitutive ale contravenţiei, transformă întreg actul de constatare într-o formalitate lipsită de fundament, incompatibilă cu cerinţele legale.

Această omisiune afectează însăşi legalitatea procedurii şi dreptul la apărare al contravenientului. Dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 par. 1 al Convenţiei Europene a Drepturilor Omului (CEDO), implică obligaţia autorităţilor de a administra probe suficiente, pertinente şi concludente, de natură să demonstreze, dincolo de orice dubiu rezonabil, existenţa faptei şi vinovăţia persoanei acuzate. Lipsa probelor transformă procedura într-una arbitrară, contrară principiilor statului de drept.

Jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului este constantă în această privinţă. În cauza Barberă, Messegue şi Jabardo c. Spaniei (1988), Curtea a reţinut că dreptul la un proces echitabil presupune existenţa unui probatoriu suficient şi verificabil, care să permită o apărare efectivă. în Khan c. Regatului Unit (2000), Curtea a subliniat că orice sancţiune aplicată trebuie să se întemeieze pe probe administrate în mod legal şi transparent. De asemenea, în cauza Tothpal şi Szabo c. România (2019), CEDO a constatat că lipsa totală de probe care să susţină acuzaţia reprezintă o încălcare gravă a art. 6 CEDO.

Importanţa probelor într-un proces contravenţional este accentuată şi de principiul prezumţiei de nevinovăţie, consacrat de art. 6 par. 2 CEDO şi de Codul contravenţional. Fiecare îndoială rezonabilă privind vinovăţia trebuie să profite persoanei acuzate (in dubio pro reo). Or, în lipsa oricărei probe concrete, acuzaţia adusă rămâne pur formală, fără acoperire în realitate, şi astfel nu poate constitui temei pentru aplicarea unei sancţiuni contravenţionale.

Prin urmare, inexistenţa probelor nu reprezintă doar o încălcare procedurală formală, ci o afectare substanţială a caracterului echitabil al procedurii, golind de conţinut dreptul la apărare, principiul legalităţii sancţiunii şi obligaţia autorităţilor de a demonstra vinovăţia. Actul de constatare, întocmit în aceste condiţii, este vădit ilegal şi contravine atât normelor interne, cât şi obligaţiilor internaţionale asumate de Republica Moldova prin ratificarea Convenţiei Europene a Drepturilor Omului.

Totodată în cauza Capeau c. Belgiei (hotărârea din 13 ianuarie 2005) Curtea referindu-se la bănuielile rezonabile reaminteşte în această privinţă că, în domeniul penal, problema

administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al art.6§2 şi obligă, inter al ca sarcina de a prezenta probe să revină acuzării.

Reieşind din cele invocate, conform art. 461 Cod contravenţional al Republicii Moldova, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art.441 şi 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

Astfel consider că vinovăţia mea de comiterea contravenţiilor în partea contravenţiei prevăzute de art.47/1 alin.(1) Cod contravenţional al Republicii Moldova, nu-şi găseşte confirmare şi consideră că procesul contravenţional urmează a fi încetat.

Reieşind din cele enunţate legalitatea întregului proces urmează a fi pus sub îndoială deoarece nu au fost întreprinse acţiunile necesare prevăzute de legislaţia Republicii Moldova pentru stabilirea adevărului, deoarece încadrarea juridică este una eronată, nemotivată şi prepită, i-a fost înrgădit grosolan dreptul la apărare - astfel fiind un şir de multimple şi suficiente temeiuri care ar rezulta anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie şi decizia agentului constatator din 24.06.2025, cu încetarea procesului contravenţional.

Adaaugător, roagă repunerea în termen de către onorata instanţă pe motiv că, actul de acuzare contestat a fost întocmit în absenţa sa, fără a fi informat în general despre careva pretinse încălcări contravenţionale de către organele de drept, astfel luând cunoştinţă cu copia autentificată a procesului verbal abia la data de 31.07.2025, fapt confirmat prin suportul probatoriu anexat la prezenta. La fel, în pofida acestui fapt roagă să fie luat în consideraţie că, omiterea intenţionată a respectării procedurale de către agentul constatator prin care trebuia obligatoriu să fie informat constituie o încălcare grosolană şi solidă a dreptului cât la un proces echitabil, atât şi la apărare.

În acest sens, conducându-se de prevederile art. 381 alin. (2), (4) Cod contravenţional al Republicii Moldova prin care, (2) Orice persoană are dreptul la examinarea şi la soluţionarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă independentă, imparţială, legal constituită, care să acţioneze în conformitate cu prezentul cod; (4) Autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante, roagă examinarea justă sub toate aspectele necesare pentru reintegrarea sa în drepturile şi interesele legitime.

Potrivit art. 6 al Curţii Europene al Drepturilor Omului, 1. Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public şi într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanţă independentă şi imparţială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligaţiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzaţii în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunţată în mod public, dar accesul în sala de şedinţă poate fi interzis presei şi publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părţi a acestuia în interesul moralităţii, al ordinii publice ori al securităţii naţionale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecţia vieţii private a părţilor la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanţă atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiţiei.

Orice persoană acuzată de o infracţiune este prezumată nevinovată până ce vinovăţia sa va fi legal stabilită.

Conform art. 461 Cod contravenţional al Republicii Moldova, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 441 şi 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

Conform art. 445, Cod contravenţional al RM, neconsemnarea în procesul-verbal cu privire la contravenţie a datelor şi faptelor indicate la art.443 are ca efect nulitatea acestuia.

Conform art. 461, Cod contravenţional al RM, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute la art. 441 şi 445, instanţa încetează procesul contravenţional.

Procesul verbal a fost înmânat abia la data de 31.07.2025, fapt confirmat prin înscris pe procesul verbal şi procesul-verbal cu privire la contravenţie urmează a fi încetat din motivele sus enunţate.

În şedinţa de judecată, autoarul contestaţiei a susţinut contestaţia depusă.

Avocatul Tudor Banu a declarat suplimentar celor expuse în contestaţie că *au fost comise mai multe încălcări procedurale și că nu a fost probat prin nimic faptul că Oleinic Petru a avut legături cu partidul politic „Șor” și că acesta ar fi influienţat anumite persoane pentru a participa într-un fel sau altul la alegerile din 10.10.2024. Esenţial este faptul că Oleinic Petru a lucrat în Federaţia Rusă și că numărul de telefon pe care acesta îl avea, l-a transmis fiicei sale iar în momentul când au fost stabilite circumstanţele legate de acest caz, acest număr de telefon era utilizat de către fiica sa care poate să confirme acest fapt. Mai mult, la materialele cauzei sunt anexate nişte liste în care se regăseşte numărul de telefon al clientului său dar cu el nimeni nu a vorbit despre nimic, nu a primit nici bani sau ajutoare și nu a cunoscut nimic până la momentul întocmirii procesului-verbal. Totodată, procesul-verbal este scris foarte succint și nu este clar de ce anume este învinuit Oleinic Petru. Atrage atenţia instanţei că Oleinic Petru este cu grad de invaliditate de pe urma războiului fiind diagnosticat cu contuzie cerebrală iar agentul constatator urma să se intereseze de unde este acest om și să stabilească toate datele, însă agentul l-a telefonat și i-a spus să se prezinte când deja întocmea procesul-verbal. La moment executorul judecătoresc i-a blocat cardul de pensie și i-a aplicat sechestru pe toate bunurile care le deţine. Dacă ar fi fost agentul constatator prezent astăzi la şedinţă, urma să îi adreseze un şir de întrebări referitor la modul întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie. Consideră că acest proces-verbal nu a fost probat prin nimic iar copiile unor înscrisuri anexate de către agentul constatator nu pot sta la baza întocmirii acestui proces, aşa cum nu există o ordonanţă de anexare a acestor materiale ca și probe. Mai mult, Constituţia oferă fiecărui om dreptul la alegere și la votul liber, exprimat și fiecare votează aşa cum consideră. Consider că probe care ar confirma vinovăţia lui Oleinic Petru la dosar nu sunt iar procesul-verbal cu privire la contravenţie a fost întocmit neîntemeiat cu încălcarea art.442 din Codul contravenţional.*

Agentul constatator, a solicitat examinarea cauzei în lipsă, anexând la cerere o referinţă şi unele copii de înscrisuri iar ulterior, agentul constatator desemnat să participe în proces, nu s-a prezentat, nu a invocat motivele neprezentării, nu a solicitat amânarea examinării cauzei.

Astfel, prin referinţa depusă, agentul constatator a solicitat respingerea contestaţiei menţionând că *la data de 07 aprilie 2025 cu nr. 34/17/1-3595, Inspectoratul naţional de securitate publică al IGP, în conformitate cu prevederile art 374 alin. (2^1) Cod contravenţional, a informat IP Rezina că la data de 21 martie 2025, a iniţiat proces contravenţional nr.RAPO1433516 cu privire la acţiunile unor persoane implicate în fapte de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau neexercitării unor drepturi*

electorale în cadrul scrutinului electoral şi Referendumului republican constituţional din toamna anului 2024.

Potrivit prevederilor art.393 alin.(2) Cod contravenţional, cauzele contravenţionale aflate în competenţa autorităţilor prevăzute la alin.(1), se soluţionează de către autoritatea competentă în a cărei rază teritorială a fost săvîrşită contravenţia, la care în temeiul normelor prenotate, materialele cu probele acumulate au fost expediate conform competenţei, pentru atragerea la răspundere conform art.47[1] al 1 Cod contravenţional.

La data de 05.05.2025, a fost întocmit în privinţa cet. Oleinic Petru procesul-verbal cu privire la contravenţie în baza art.47[1] al.1 Cod contravenţional, pentru faptul că a primit mijloace financiare din partea blocului politic „Victoria" pentru a exercita un drept electoral în cadrul alegerilor prezidenţiale şi referendumului naţional la data de 20.10.2024.

Acesta, a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenţiei prevăzute de art.47[1] al.1 Cod contravenţional şi sancţionată cu amendă în mărime de 500 unităţi contravenţionale, ceea ce este echivalentul sumei de 25000 lei.

Conform autorizaţiilor privind efectuarea măsurilor speciale de investigaţii, referitor la identificarea abonatului sau a reţelelor de comunicaţii electronice deservite de operatorii de telefonie mobilă (moldcell, orange şi moldtelecom), s-a stabilit că ultimul dispune de 5 conexiuni cu aplicaţia mobilă cu identificatorul PSB, care aparţine Băncii Comerciale Promsvyazibank din Federaţia Rusă. Potrivit normei contravenţionale incriminate, se sancţionează fapta - pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune.

Atrage atenţia instanţei pentru a da apreceri, pe deplin în baza materialelor probatorii administrate, şi anume prin materialele cauzei contravenţionale privind vinovăţia făptuitorului în săvârşirea contravenţiei imputate.

Potrivit art.425 alin.(1), (2) Cod contravenţional, probele sânt elemente de fapt, dobândite în modul stabilit de prezentul cod, care servesc la constatarea existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, la constatarea vinovăţiei şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei.

În calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: Raportul de analiză informaţional-criminal efectuat în temeiul cauzei penale nr.202370322, conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[1] şi art.243 alin.(3), lit.a) şi b) Cod Penal al RM.

Răspunderea contravenţională şi vinovăţia contravenientului rezultă din coroborarea probelor administrate, respectiv din mijloacele materiale de probă administrate care instanţa urmează să le cerceteze in cadrul şedinţei de judecată, prin care se dovedeşte că contravinientul prin acţiunile sale intenţionate a săvârşit contravenţia prevăzută de art.47[1] al.1 Cod contravenţional, pe semnele: pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune.

Agentul constatator a făcut dovadă stării de fapt prin înscrisurile depuse la dosar şi solicită ca instanţă să dea aprecieri că încheierea procesului-verbal cu privire la contravenţie

este temeinică. Sub acest aspect atrage atenţia instanţei că probele administrate în cauză prezumţia de legalitate a actului administrativ, din care decurge prezumţia de autenticitate şi prezumţia de veridicitate, nu au fost răsturnate în cazul de faţă, în condiţiile în care săvârşirea faptei contravenţionale a fost constatată pe baza constatărilor personale a agentului constatator şi a probelor acumulate, iar contravenientului i-a fost dată posibilitatea de a face dovada contrarie celor consemnate în procesul-verbal cu privire la contravenţie, propunând probe în dovedirea susţinerilor sale, însă petiţionara nu a prezentat nici o probă întru demonstrarea nevinovăţiei sale, mai mult ca atît contravenientul a fost audiat în cadrul procesului contravenţional, fiindu-i asigurat dreptul de a depune declaraţii şi dreptul de a-şi angaja un avocat, care a refuzat. Astfel, consideră că vinovăţia contravenientului în comiterea contravenţiei incriminate a fost integral dovedită prin probele pertinente şi concludente prezentate şi cercetate în cadrul şedinţei de judecată de către agentul constatator, iar contravenientul nu a prezentat instanţei careva probe pertinente şi concludente, în corespundere cu principiul contradictorîalităţii, în combaterea celor constatate de către agentul constatator, de aceia faptele constatate de către agentul constatator să fie apreciate de instanţa de judecată ca fiind veridice, reflectând evenimentele ce au avut loc în realitate,

Prin urmare acţiunile contravinientului, corect au fost încadrate în conformitate cu art.47[1] al.1 Cod contravenţional, coruperea electorală pasivă cu indicii: pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător al bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice, formă, care nu i se cuvin pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau ai neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inciusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune.

La caz, în contestaţia depusă împotriva procesului verbal cu privire la contravenţie şi decizia de sancţionare, contravinientul nu a prezentat nici o probă în susţinerea poziţiei sale, limitându-se la invocarea formală a unor neajunsuri, de aceea, nu sunt temeiuri de a pune ia îndoială corectitudinea acţiunilor agentului constatator şi legalitatea procesului verbal şi a deciziei contestate. Or, după prevederile art.8 alin.(2) din Codul contravenţional, persoana care a săvârşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională este supusă răspunderii contravenţionale.

În cadrul cauzei contravenţionale, contravinientului i-a fost respectat principiul dreptăţii, şi agentul constatator a întreprins toate măsurile necesare, în vederea stabilirii vinovăţiei contravenientului şi a elucidării cauzei date, cu anexarea probelor la dosar prin care dovedesc pe deplin vinovăţia contravenientului în comiterea contravenţiei prevăzute de art.47[1] alin.(1) Cod contravenţional.

Procesul-verbal cu privire la contravenţie întocmit prin prisma art.442 şi 443 Cod contravenţional a fost întocmit cu respectarea tuturor prevederilor indicate, neexistând careva motive privind nulitate acestuia. Vinovăţia contravenientului în săvârşirea contravenţiei şi-a găsit deplină confirmare prin probele administrate, care în ansamblu coroborează între ele, se completează unele pe altele, nu trezesc nici o îndoială şi dovedesc cert cele expuse mai sus.

Tot astfel, agentul constatator a invocat drept probe iar instanţa de judecată a anexat la materialele cauzei următoarele copii ale următoarelor înscrisuri:

- Un tabel cu date privind numărul de telefon şi un alt tabel fără descriere;
- Citaţii pe numele contravenientului pentru prezentare la organul de poliţie în zilele de 11.04.2025, 16.04.2025 şi 23.04.2025.
- Ordonanţa din 08.04.2025 privind PROPUNEREA formării unui grup de constatare şi documentare;

- Scrisoarea nr.34/17/1-3595 din 07.04.2025 a Inspectoratului Naţional de Securitate Publică de expediere a unor „materiale şi probe” către IP Rezina spre examinare potrivit art.47[1] din Codul contravenţional;
- Raport de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[3] şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal;
- Încheierea şi mandatul judecătorului de instrucţie Vladislav Negru nr.13-2237/2025 din 01.04.2025 privind autorizarea folosirii datelor obţinute în urma măsurilor speciale de investigaţie din cauza penală nr.2023970322 în cauza contravenţională RAP01 433516 pornită în baza art.47[1] din Codul contravenţional;
- Încheierea şi mandatul judecătorului de instrucţie Alina Gorceac nr.13-7920/2024 din 22.10.2024 privind autorizarea măsurilor speciale de investigaţie în cauza penală nr. 2023970322;

Examinând contestaţia, probele anexate, audiind opiniile participanţilor la proces, instanţa de judecată remarcă următoarele:

Primordial instanţa examinând chestiunea privind repunerea în termen a contestaţiei, atestă că într-adevăr, procesul verbal cu privire la contravenţie a fost întocmit în lipsa lui Oleinic Petru iar instanţei de judecată nu i s-a prezentat nici o probă din care ar reieşi că acestuia i s-a adus la cunoştinţă procesul verbal da o altă dată decât cea la care pretinde autorul contestaţiei şi care, se încadrează în termenul de 15 zile prescris de art.448 din Codul contravenţional. Mai ales că contravenientul indică un alt loc de domiciliu decât cel indicat de agentul constatator care, printre altele, nu l-a avut pe Oleinic în faţă pentru a constata locul său de domiciliu de facto.

Prin urmare, instanţa de judecată nu are temei de a pune la îndoială cele invocate de contravenient şi acceptă poziţia sa cu argumentele invocate, considerând că această contestaţie a fost depusă în termenul prevăzut de lege iar prin urmare, sub acest aspect, este admisibilă.

Articolul 47[1] alin.(1) din Codul contravenţional incriminează *pretinderea, acceptarea sau primirea, personal sau prin mijlocitor, de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privilegiilor sau avantajelor sub orice formă, care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul alegerilor, inclusiv al alegerilor regionale, dacă fapta nu constituie infracţiune*.

Potrivit procesului verbal cu privire la contravenție nr.MAI06 409372 întocmit lui Oleinic Petru la 05.05.2025*, cet. Oleinic Petru în luna august 2024 în s.Sîrcova r-ul Rezina a acceptat mijloace băneşti de la reprezentanţii partidului politic Victoria (Șor) în scopul susţinerii la scrutinul electoral și referendumul constituțional din toamna anului 2024.*

Fapta lui Oleinic Petru a fost calificată de către agentul constatator în baza art.47[1] alin.(1) din Codul contravenţional iar prin decizia din aceeași dată lui Oleinic Petru i-a fost aplicată sancţiunea amenzii în mărime de 500 unităţi convenţionale ce constituie 25 000 lei.

Instanţa de judecată atestă neconcordanţe şi dubii majore cu privire la stabilirea cu precizie a timpului săvârşirii presupusei fapte de corupere electorală, perioada „*luna 08 anul 2024*” indicate în procesul verbal, fiind foarte aproximativă şi suficient de incertă pentru constatarea exactă a circumstanţelor de timp a săvârşirii faptei (inclusiv în ce priveşte posibilitatea determinării curgerii termenului de prescripţie privind tragerea la răspundere contravenţională) dar şi pentru faptul că contravenţia imputată lui Oleinic Petru a fost încriminată doar la 15.08.2025.

Or, potrivit exigenţelor impuse de art.6 par.3 lit.a) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamnetale, *orice acuzat are, mai ales, dreptul să*

fie informat, în termenul cel mai scurt, într-o limbă pe care o înţelege şi ***în mod amănunţit****, despre natura şi cauza acuzaţiei aduse împotriva sa*.

Agentul constatator nu a indicat în cuprinsul procesului verbal cu privire la contravenţie nici locul săvârşirii contravenţiei şi nici care sunt indicii calificativi ai faptei şi care sunt consecinţele juridice ale acţiunilor contravenientei. Or, potrivit prevederilor art.443 alin.(1) lit.d) şi e) din Codul contravenţional, *procesul-verbal cu privire la contravenţie va cuprinde fapta contravenţională, locul şi timpul săvîrşirii ei, circumstanţele cauzei care au importanţă pentru stabilirea faptelor şi consecinţelor lor juridice, ...* .

Totuşi, instanţa de judecată, neconsiderând aceste împrejurări drept determinante pentru constatarea nulităţii procesului verbal cu privire la contravenţie, v-a purcede la analiza temeiniciei probatoriului prezentat de agentul constatator în susţinerea acuzaţiilor aduse contravenientului.

Instanţa de judecată menţionează că conform art.5 Cod Contravențional, *nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvîrşirea unei contravenţii, nici supus sancţiunii contravenţionale decît în conformitate cu legea contravenţională* iar potrivit art.7 din Codul contravențional*, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea normelor prezentului cod*.

Instanţa de judecată consideră că este esenţial în cauzele contravenţionale unde probele lipsesc sau sunt vagi şi indirecte, mai cu seamă de a verifica respectarea procedurii, a evalua dacă procesul-verbal are valoare probantă autonomă (şi în ce măsură) şi dacă prin procedura aplicată faţă de persoana contravenientului se protejează dreptul la un proces echitabil.

În materia coruperii electorale, esențial nu este exclusiv sprijinul unui candidat sau partid formalmente înscris în alegeri, ci existența unui beneficiu material oferit pentru a influența comportamentul electoral al unei persoane.

Art. 448 alin.(1) din Codul contravenţional permite contestarea procesului-verbal în instanţă, în această fază, instanţa examinează probele (nu doar procesul verbal cu privire la contravenţie) şi se poate cere audierea martorilor sau administrarea altor probe după caz.

Jurisprudenţa naţională şi CEDO (ex. cauza *Anghel contra României)* impune *că:*

• Procesul-verbal are valoare de mijloc de probă, dar nu este suficient de unul singur pentru a proba fapta, mai ales dacă este contestat ferm.

• Dacă procesul-verbal este lipsit de susţinere probatorie (ex. fără martori, înregistrări, recunoaşteri, obiecte, circumstanţe clare etc.), atunci instanţa trebuie să dea câştig de cauză persoanei amendate.

În hotărârea pronunţată în cauza *Salabiaku contra Franţei*, Curtea a reţinut că prezumţiile sunt permise de Convenţie dar nu trebuie sa depăşească limitele rezonabile ţinând seama de gravitatea mizei și prezervând drepturile apărării.

În această ordine de idei, interpretând art.425 alin.(2) și 442 alin.(1) ale Codului contravențional, rezultă că procesul – verbal cu privire la contravenție nu face dovada cu privire la încadrarea în drept și situația faptică stabilită de agentul constatator, urmând a fi examinat în raport cu actele existente la dosar.

Reieșind din normele legale sus enunțate, dar şi analizând circumstanțele cauzei contravenționale, instanța de judecată remarcă faptul că agentul constatator nu a acumulat sau cel puţin – nu a prezentat instanţei de judecată probe suficiente şi verosimile întru susținerea acuzaţiei din actul de constatare și sancționării.

Aşadar, cât priveşte valoarea procesului verbal cu privire la contravenţie ca mijloc de probă, instanţa de judecată face următoarea remarcă: sub aspectul temeiniciei procesului-verbal,

forța probantă a proceselor verbale este lăsată la latitudinea fiecărui sistem de drept, putându-se reglementa importanța fiecărui mijloc de probă, însă instanța are obligația de a respecta caracterul echitabil al procedurii în ansamblu atunci când administrează și apreciază probatoriul (*cauza Bosoni v. Franța, hot. 07.09.1999*).

Totuşi, raportându-ne la legislaţia naţională, având în vedere prevederile art.425 din Codul contravenţional, (1) *probele sînt **elemente** de fapt, dobîndite în modul stabilit de prezentul cod, **care servesc la constatarea** existenţei sau inexistenţei contravenţiei, la identificarea făptuitorului, **la constatarea vinovăţiei** şi la cunoaşterea altor circumstanţe importante pentru justa soluţionare a cauzei*.

(2) *În calitate de probe se admit **elementele de fapt constatate prin** intermediul următoarelor mijloace: **procesul-verbal cu privire la contravenţie**, procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor, procesul-verbal de percheziţie, procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului, procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod, explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, declaraţiile victimei, ale martorilor, înscrisurile, înregistrările audio sau video, fotografiile, corpurile delicte, obiectele şi documentele ridicate, constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale, raportul de expertiză. Probele pot fi dobândite, prelucrate, păstrate şi prezentate ca documentaţie pe suport de hârtie sau în formă electronică ori cu convertirea documentaţiei respective într-un format electronic uşor accesibil, inclusiv cu utilizarea semnăturii electronice simple*.

Pe de altă parte, potrivit prevederilor art.443 din Codul contravenţional, *procesul-verbal cu privire la contravenţie este **un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul***.

Prin urmare, s-ar induce ideea că procesul verbal cu privire la contravenţie este şi act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul dar şi mijloc de probă care serveşte la constatarea vinovăţiei persoanei, ceea ce este inadmisibil.

Instanţa de judecată remarcă faptul că în ce priveşte procesul-verbal cu privire la contravenţie, este de înţeles că procesul-verbal cu privire la o anumită contravenţie nu poate servi prin sine probă a comiterii anume a aceleiaşi contravenţii. Procesul-verbal propriu-zis nu poate fi considerat ca probă, deoarece acesta „încununează" eforturile de administrare şi apreciere a probelor. Chiar art.425 al Codului contravenţional stabileşte că „în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace: „procesul-verbal cu privire la contravenţie...".

În acest sens, în opinia instanţei, procesul-verbal cu privire la contravenţie reprezintă un mijloc prin care se identifică finalitatea procesului de administrare şi evaluare a probelor. Totodată, în calitate de probă poate fi prezentat un alt proces-verbal cu privire la o altă contravenţie. Astfel, dacă o altă contravenţie comisă prin prisma actului final - procesul-verbal cu privire la contravenţie, confirmă o anumită împrejurare importantă pentru constatarea cauzei contravenţionale examinate, atunci acel proces-verbal cu privire la contravenţie ar putea servi drept probă a unui fapt deja constatat.

În atare condiţii, instanţa de judecată nu v-a considera însuşi procesul verbal cu privire la contravenţie contestat, ca şi mijloc de probă în acelaşi proces, ***ci ca un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul***.

Implicit, instanţa de judecată nu se v-a referi la „*valoarea probantă"* a acestui act - procesul verbal cu privire la contravenţie.

Revenind la cel de-al doilea aspect al esenţei hotărârii CtEDO precitate (susţinerea probatorie), instanţa menţionează că fapta de la art.47[1] din Codul contravenţional este una gravă (cu caracter electoral şi social sensibil), deci trebuie dovedită temeinic - nu ajunge o simplă afirmaţie a agentului constatator.

În acest sens este elocventă şi jurisprudența CEDO în cauza *Gurgurov vs Moldova* (hotărîrea nr.7045/09 din 16.09.2009), unde Curtea a statuat, că autoritățile trebuie să depună întotdeauna eforturi serioase pentru a afla ce s-a întîmplat și nu trebuie să se bazeze pe concluzii pripite și nefondate pentru a înceta investigația sau să le pună la baza deciziei lor și să întreprindă toți pașii rezonabili și disponibili conform legii pentru a asigura probe cu privire la incident.

Astfel, instanţa de judecată consideră că dacă o persoană contestă procesul-verbal emis în temeiul art.47[1] din Codul contravenţional şi nu există alte probe în afară de procesul-verbal (contestat de către contravenientă), instanţa trebuie să admită contestaţia şi să anuleze sancţiunea. Altfel, se încalcă grav dreptul la un proces echitabil şi prezumţia de nevinovăţie.

În opinia instanţei de judecată, nu există dovezi clare despre data, suma sau beneficiul concret (bani extraşi, primiţi sau folosiţi) şi nu este suficient pentru a demonstra vinovăţia dincolo de orice îndoială rezonabilă, nici măcar în cadrul unei proceduri contravenţionale.

Legat de sursa informaţiei privind acceptarea mijloacelor băneşti de către contravenient, instanţa de judecată atestă că aceasta este invocată drept fiind raportul de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[3] şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal.

Totuşi, datele din acel raport, nu se referă expres/nemijlocit la persoana contravenientului şi nu reflectă date personale ale acestei persoane sau alte date care în alt mod ar identifica pe contravenient drept fiind parte a investigaţiei.

În fine, nu este clar din care considerente agentul constatator consideră acest raport de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[3] şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal ca fiind probă, aşa cum prevederile art.425 alin.(2) din Codul contravenţional, prevede expres că *în calitate de probe se admit elementele de fapt constatate prin intermediul următoarelor mijloace:*

- *procesul-verbal cu privire la contravenţie,*
- *procesul-verbal de ridicare a obiectelor şi documentelor,*
- *procesul-verbal de percheziţie,*
- *procesul-verbal privind cercetarea la faţa locului,*
- *procesele-verbale privind alte acţiuni procesuale efectuate în conformitate cu prezentul cod,*
- *explicaţiile persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional,*
- *declaraţiile victimei, ale martorilor,*
- *înscrisurile,*
- *înregistrările audio sau video,*
- *fotografiile,*
- *corpurile delicte,*
- *obiectele şi documentele ridicate,*
- *constatările tehnico-ştiinţifice şi medico-legale,*
- *raportul de expertiză.*

Calificând acest raport ca şi înscris pentru a-l putea considera mijloc de probă în sensul articolului 425 din Codul contravenţional, instanţa de judecată atrage atenţia că el nu a fost administrat în cadrul procedurii contravenţionale de raport.

Pe de altă parte, el nu poate fi considerat probă nici prin prisma mandatelor judecătorului judecătorului de instrucţie Vladislav Negru din 01.04.2025 *privind autorizarea folosirii datelor obţinute în urma măsurilor speciale de investigaţie din cauza penală nr. 2023970322 în cauza contravenţională RAP01 433516 pornită în baza art.47[1] din Codul contravenţional*, aşa cum **acest raport de analiză informaţional-criminală nu constituie actul (proces verbal) prin care se consemnează măsurile speciale de investigaţie în corespundere cu prevederile art.136 din Codul de procedură penală**.

Mai mult – raportul de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322 conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[3] şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal conţine menţiunea „***a se utiliza doar în cadrul cauzei penale***" iar prin încheierea judecătorului V. Negru din 01.04.2025 prin care s-a autorizat utilizarea probelor obţinute în cauza penală nr.2023970322 pornită conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[3] şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal în cauza contravenţională RAP01 433516, s-au menţionat care date **anume** urmează a fi folosite, raportul de analiză informaţional-criminală efectuat la 07.02.2025 în cauza penală nr.2023970322, în orice caz **nu s-a autorizat drept folosire în cadrul altei cauze, mai exact în cea contravenţională de faţă**.

În alt mod, legat de încheierea şi mandatul judecătorului V.Negru din 01.04.2025 invocate drept mijloace de probă de către agentul constatator, instanţa de judecată atrage atenţia că prin aceste acte s-a autorizat utilizarea probelor obţinute în cauza penală nr.2023970322 pornită conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181[3] şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal în cauza contravenţională RAP01 433516 pornită în baza art.47[1] din Codul contravenţional.

Instanţa de judecată în cadrul prezentului proces nu a identificat nici o conexiune între cauza contravenţională RAP01 433516 pornită în baza art.47[1] din Codul contravenţional cu cauza contravenţională în cadrul căreia persoana contravenientului a fost deferită justiţiei, cauza aflată în procedura organului de constatare al IP Rezina.

Tot astfel, instalarea unei aplicaţii care *ar putea* permite extragerea de bani nu înseamnă că a şi fost folosită în acest scop. Este o prezumţie, şi prezumţiile nu pot ţine loc de probatoriu efectiv (de exemplu, înregistrări bancare rapoarte tehnice, declaraţii etc.) care, în cazul de faţă nu a fost prezentat de către agentul constatator.

În opinia instanţei de judecată, legat de acuzaţia adusă contravenientului, se specifică că acesta *a acceptat mijloace*.

Din conţinutul (textul) procesului verbal cu privire la contravenţie nu este clar cum anume şi în care circumstanţe el *a acceptat mijloace băneşti*, fiind cerute probe cu privire la acceptarea banilor în scopul amintit.

Însă agentul constatator nu le-a prezentat.

Or, coruperea electorală (art.47[1] din Codul contravenţional) cere o acţiune concretă de *primire, pretindere sau acceptare de mijloace băneşti,* cu scopul determinat: influenţarea votului. Fără aceste elemente dovedite - nu doar presupuse - nu se poate aplica sancţiunea.

Tot aici, este de menţionat că agentul constatator nu a făcut proba – când anume a fost instalată acea aplicaţie în telefonul persoanei supusă răspunderii şi când anume au fost recepţionate mesajele respective de către contravenient sau dacă acele mesaje au fost în genere

accesate sau şi mai mult – utilizate pentru confirmarea pretinderii/acceptării/recepţionării/extragerii/primirii de mijloace băneşti.

Totodată, la dosar nu există o expertiză tehnică privind aplicaţia dată, nu există date bancare/financiare dacă s-a produs un transfer, nu există textul SMS-urilor pretins primite de către contravenient, nu există martori sau altă dovadă (tehnică, materială, testimonială) că persoana dată a acceptat sau şi mai mult - extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

Nu există nici date cu privire la constatarea în telefonul contravenientului a pretinsei aplicaţii PSB instalate în scopul invocat de agentul statului.

În opinia instanţei este important ca, în virtutea principiului respectării dreptului la un proces echitabil prevăzut de art.6 par.3 CEDO, sub aspectul legalităţii incriminării, acuzaţia formulată să conţină şi datele referitor la persoana/entitatea care a transmis mijloacele băneşti către făptuitor precum şi **scopul** (***comportamenul electoral anume***) pentru care acestea au fost transmise sau de altă parte – pretinse, acceptate sau primite de către făptuitor.

Or, potrivit procesului verbal, scopul ar fi fost „*pentru susţinerea partidului politic Victoria în scopul susţinerii partidului în cadrul scrutinului electoral şi referendumului din toamna anului 2024*.

Instanţei de judecată nu i s-au adus probe că un asemenea partid a fost înregistrat drept concurent electoral la alegerile prezidenţiale din 2024 precum nici dacă un asemenea partid ar fi fost înregistrat cumva anume şi pentru participare la referendumul republican din toamna anului 2024.

La dosar nu există nici o declaraţie de martor sau altă persoană care să susţină constatările înscrise în procesul-verbal.

Din materialele dosarului nu rezultă că a fost efectuată vreo cercetare la faţa locului sau verificare/expertiză tehnică a mijloacelor de comunicaţii, în sprijinul celor consemnate în procesul-verbal.

În consecinţă, nu este cert pe ce bază factuală a fost asociată persoana vizată cu presupusa listă a celor ce ar fi instalat aplicaţia de extragere a banilor.

Agentul constatator, supunând persoana răspunderii contravenţionale, nu a stabilit o legătură funcţională între aplicaţia menţionată la care face referire şi un comportament electoral concret (ex: vot cumpărat) al contravenientei.

La dosar nu există vreo dovadă tehnică, materială, testimonială că persoana a pretins, a acceptat, a extras bani sau a primit fonduri prin intermediul acelei aplicaţii.

Mai mult, instanţei de judecată nu i s-a demonstrat are este conţinutul exact al aplicaţiei despre care face menţiune agentul constatator şi nici ce legătură are ea cu art.47[1] din Codul contravenţional.

Reieşind din caracterul contravenţiei, instanţa de judecată a urmărit să constate din argumentele şi probele agentului constatator ca şi persoană în rol de acuzator demonstratea în acţiunile contravenientei a existenţei intenţiei directe de a accepta, pretinde sau primi mită electorală sau de a-şi schimba opţiunea de vot, fapt care nu a avut loc.

Implicit, nu a fost posibil de stabilit nici un raport cauzal între presupusa ofertă/primire de bani şi comportamentul electoral concret al persoanei contravenientei.

Mai mult, din însăşi tabelul anexat de agentul constatator la referinţa sa, reies reflectate zile de 10.03.2024 şi 10.07.2024 (date anterioare zilei incriminării contravenţiei prevăzute de art.47/1 din Codul contravenţional şi care exced pentru trecut luna august

<u>2024 – în care se invocă săvârşirea contravenţiei</u>) iar agentul constatator nu s-a referit în vre-un fel la legătura acestor momente de timp cu faptele imputate contravenientului.

În context, este de menţionat că deşi agentul constatator face referire la o altă procedură contravenţională, la dosar, nu au fost prezentate alte probe decât doar însuşi:

1. procesul verbal cu privire la contravenţie;
2. actele ce derivă din dosarul penal nr.2023970322 pornit conform elementelor constitutive ale infracţiunii prevăzute de art.181^3 şi art.243 alin.(3) lit.a) şi b) din Codul penal.

În lipsa unor dovezi directe şi concludente, instanţa de judecată consideră că procesul-verbal nu întruneşte condiţiile de legalitate şi temeinicie factuală pentru sancţionare a persoanei, el fiind susţinut doar prin suspiciuni sau afirmaţii neprobate.

Tot astfel, contrar celor invocate de autorul contestaţiei, agentul constatator susţine că contravenientei i-a fost asigurat dreptul de a depune declaraţii şi dreptul de a-şi angaja un avocat dar a refuzat, din procesul verbal cu privire la contravenţie nu reiese aceasta, semnătura contravenientei despre o atare stare de fapt lipsind.

Prevederile art.374 alin.(2^1) din Codul contravențional stipulează că *procesul contravențional începe de drept din momentul sesizării sau al autosesizării agentului constatator privind săvârşirea contravenției*.

În condiţiile în care procesul contravenţional a fost pornit pe data de 08.04.2025 iar procesul verbal cu privire la contravenţie a fost întocmit la 09.04.2025, nu este clar cum anume agentul constatator i-a asigurat dreptul la un apărător contravenientului deoarece la dosar nu este nici un înscris tangenţial acestui aspect precum nici alte înscrisuri din care ar reieşi că persoana ar fi fost citată în această perioadă la agentul constatator, în calitatea procesuală pe care o are sau că persoana sa ar fi fost anunţată preventiv în alt mod despre aceea că este supusă vre-unei investigaţii.

În al doilea rând, nu mai puţin important, procesului contravenţional se aplică în mod corespunzător prevederile Codului de procedură penală cu privire la mijloacele de probă şi la procedeele probatorii, cu excepţiile prevăzute de prezentul cod.

Astfel, în materie contravențională au fost recunoscute garanțiile procedurale specifice în materie penală în ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, printre care și prezumția de nevinovăție, prevăzută de art.6 alin.(2) din Convenția Europeană a Drepturilor Omului. (*Zilibergerg împotriva Moldovei (§ 35, din 01 februarie 2005), Angel împotriva României (§ 52, din 04 octombrie 2007) sau Ozturk împotriva Germaniei (din 21 februarie 1994*). Această împrejurare fundamentează la nivel de principiu că, sarcina probei în procedura contravențională desfășurata în fața instanței de judecata revine în primul rând organului constatator și, în condițiile în care acesta face dovada vinovăției, făptuitorul urmează să-și probeze nevinovăția.

Instanţa de judecată consideră inadmisibil plasarea sarcinii probării nevinovăţiei pe umerii însuşi persoanei acuzate. Or, în acţiunea penală/contravenţională, sarcina probei aparţine acuzatorului.

Regula *actori incumbit probatio* (sarcina probatoriului revine celui care reclamă, acuză) trebuie înţeleasă în procesul penal în sensul că obligaţia de a proba vinovăţia unei persoane revine aceluia care acuză (procuror, agent constatator sau persoană vătămată). Mai mult chiar, instanţa de judecată este obligată să lămurească sub toate aspectele cauza, pe bază de probe, administrate atât în dovedirea acuzării, cât şi în legătură cu aspectele care se ridică în apărarea inculpatului/contravenientului.

Astfel, conform dispoziţiilor art.100 alin.(1) din Codul de procedură penală, în baza principiului rolului activ al organului de urmărire penală şi al aflării adevărului în procesul penal, sarcina probatoriului revine organelor de urmărire penală, în special procurorului. Această sarcină, raportând-o la prevederile art.19 alin. (3) din Codul de procedură penală, este de fapt o obligaţie, deoarece organele de urmărire penală sânt obligate să strângă probele necesare pentru aflarea adevărului şi pentru lămurirea cauzei penale sub toate aspectele, în vederea justei soluţionări a acesteia. Organele de urmărire penală adună probe atât în favoarea, cât şi în defavoarea bănuitului sau învinuitului.

În mod similar, reieşind din prevederile art.440 din Codul contravenţional, constatarea faptei contravenţionale înseamnă activitatea, desfăşurată de agentul constatator, de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a deciziei privind examinarea contravenţiei în temeiul constatării agentului constatator sau procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere, a dosarului, după caz, funcţionarului abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, în instanţa de judecată sau în alt organ spre soluţionare.

Procesul contravenţional se desfăşoară pe principii generale de drept contravenţional, în temeiul Constituţiei, al prezentului cod, al Codului de procedură penală, precum şi al normelor dreptului internaţional şi ale tratatelor internaţionale cu privire la drepturile şi libertăţile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte.

Administrarea probelor trebuie să se bazeze pe anumite principii determinate de Convenţia Europeană pentru Drepturile Omului şi definitivate în jurisprudenţa Curţii Europene pentru Drepturile Omului. Aceste principii poartă denumirea de principii de procedură.

Sarcina probatoriului nu trebuie confundată cu propunerea de probe, care constă, în posibilitatea pe care o au în proces participanţii la proces, de a cere administrarea de probe, fapt reglementat în mod distinct şi pentru faza de judecată, când părţile pot propune administrarea de probe, scop în care este necesar să se arate faptele şi împrejurările ce urmează a fi dovedite, mijloacele prin care pot fi administrate aceste probe, locul unde se află aceste mijloace, iar în ceea ce priveşte martorii şi experţii, identitatea şi adresa lor.

Potrivit principiului dat, procurorul are obligaţia de a manifesta o deosebită grijă în privinţa administrării probelor în acuzare şi în apărare; superficialitatea în acuzare poate conduce la soluţii neconcordate adevărului în cauzele penale. în lipsa probelor de vinovăţie, bănuitul, învinuitul sau inculpatul nu este obligat să probeze nevinovăţia sa.

De altfel şi art.381 din Codul contravenţional prin dispoziţiile alin.(4) instituie în sarcina agentului constatator *obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante*.

Deci, cel ce afirmă este obligat să dovedească afirmaţia făcută *(eiusincumbit probatio, qui dicit, non qui negat).* Strâns legat de sarcina probei este şi dreptul făptuitorului de a nu se autoincrimina, prezumţia de nevinovăţie (garantată de art. 6 CEDO şi Constituţia Republicii Moldova) impunând ca orice faptă să fie dovedită *dincolo de orice îndoială rezonabilă,* chiar şi în procedura contravenţională.

Acest drept este consacrat şi prin dispoziţiile art.375 din Codul contravenţional (prezumţia de nevinovăţie) care prevede că *persoana acuzată de săvîrşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atîta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.*

Nimeni nu este obligat să dovedească nevinovăţia sa. *Concluziile despre vinovăţia persoanei în săvîrşirea contravenţiei nu pot fi întemeiate pe presupuneri. Toate dubiile în probarea învinuirii care nu pot fi înlăturate în condiţiile prezentului cod se interpretează în favoarea persoanei în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional*.

Prin aceasta se înţelege atât dreptul la tăcere reglementat în cadrul principiului fundamental al dreptului la apărare prin dispoziţiile Codului contravenţional şi în jurisprudenţa CEDO, cât şi dreptul de a nu se autoincrimina prin alte acte decât propria declaraţie, ambele constituind o garanţie a prezumţiei de nevinovăţie.

Principiul prezumţiei nevinovăţiei este de asemenea aplicabil în administrarea probelor.

În concluzie, la caz, contravenientul/făptuitorul beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, nefiind obligat să îşi dovedească nevinovăţia, şi are dreptul de a nu contribui la propria acuzare.

Nu în ultimul rînd, instanţa subliniază că în corespundere cu practica Curţii Europene a Drepturilor Omului, contradictorialitatea procesului presupune posibilitatea părţilor în proces, civil sau penal, de a lua cunoştinţă cu toate probele sau observaţiile, anexate la dosar şi a le comenta iar în procesele judiciare unde se ciocnesc interesele private opuse, egalitatea părţilor presupune că fiecare parte trebuie să aibă posibilitatea rezonabilă de a-şi prezenta cazul, inclusiv probele, în condiţii în care nici una din părţi nu are o prioritate vădită.

În speţă, aşa cum cauza nu face parte din categoria celor examinate în baza constatărilor personale ale agentului constatator, agentul constatator nu a respectat acest principiu, examinând cazul unilateral, lipsind persoana de posibilitatea de a cunoaşte de ce este suspectată precum şi de dreptul de a-şi asigura o apărare eficientă pe parcursul cercetării şi nu doar eventual în instanţa de judecată.

Aferent respectării procedurii contravenţionale, instanţa de judecată atrage atenţia că în actul de procedură prin care a fost pornită procedura contravenţională în cadrul căreia persoana a fost sancţionată cu amendă – ordonanţa din 08.04.2025 emisă de şeful SSP IP Rezina comisar Constantin Anghel, se face referire la *materialul nr.1006 din 23.10.2023 cu privire la acţiunile unor persoane cunoscute implicate în fapte de pretindere, acceptare sau primire, personal sau prin mijlocitor de către un alegător a bunurilor, serviciilor, privelegiilor sau avantajelor sub orice formă care nu i se cuvin, pentru sine sau pentru o altă persoană, în scopul exercitării sau al neexercitării unor drepturi electorale în cadrul scrutinului electoral şi Referendumului republican constituţional din toamna anului 2024, în baza demersului INSP 34/45-1318 din data de 08 aprilie 2025*.

Instanţa de judecată, cu referire la ordonanţa privind pornirea procesului contravenţional, atestă inconsecvenţa acţiunilor autorul ordonanţei, care „examinând procesul contravenţional nr.202528000021 pornit la data de 08 aprilie 2025”, DISPUNE (tot) „pornirea procesului contravenţional nr. 202528000021„ !!!

În orice caz, instanţa de judecată nu a identificat la dosar *demersul INSP 34/45-1318 din data de 08 aprilie 2025* astfel încât nu este clar conţinutul acestui demers şi tangenţa sa cu faptele imputate contravenientului.

În consecinţă, instanţa de judecată nu a fost lămurită nici prin cele relatate de către persoana agentului constatator în şedinţa de judecată precum nici prin probatoriul prezentat de către acesta - care este totuşi cauza (procedura) contravenţională în cadrul căreia Oleinic Petru a fost documentat în baza art.47[1] alin.(1) din Codul contravenţional.

Şi cu referire la actul ce se pretinde a fi „ordonanţa de formare a grupului de constatare şi documentare” emisă tot de şeful SSP IP Rezina comisar Constantin Anghel la 08.04.2025, instanţa de judecată menţionează că o astfel de procedură nu este prevăzută de Codul

contravenţional iar articolele la care face referire semnatarul ordonanţei nominalizate, nu prevăd posibilitatea formării grupului „de constatare şi documentare”.

Chiar şi aşa, această „ordonanţă” nu întruneşte forma unui act de dispoziţie deoarece agentul constatator nu a „dispus” ci a „propus”, ceea ce este inadmisibil, viciind astfel odată în plus esenţa şi conţinutul actului.

În plus, instanţa de judecată consideră afectată de vicii „ordonanţa de formare a grupului de constatare şi documentare” şi prin prisma faptului că acest act nu conţine expres numele persoanelor care compun acest grup (cu excepţia a doi colaboratori din cadrul IP Rezina Lisnic Andrian şi Chiabur Simion), în condiţiile în care, persoana supusă răspunderii, putea, în virtutea dreptului său prevăzut de art.384 alin.(2) lit.m) Cod contravenţional, *să ceară recuzarea reprezentantului autorităţii competentă să aplice sancţiunea contravenţională*, deci a înainta recuzări cărorva din membrii acestui grup.

În orice caz, actele procesuale cum ar fi: scrisoare de însoţire, rapoartele de înregistrare spre examinare ale pretinselor fapte de corupere electorală, ordonanţa de pornire a procesului contravenţional sau de formare a grupului de cercetare şi documentare, nu constituie probe deoarece ele nu demonstrează nimic din ce se incriminează persoanei supusă răspunderii.

Tot astfel, se reiterează, nici copiile încheierilor şi mandatelor judecătoreşti anexate la proces, nu constituie în sine probe ci instrumente de acumulare a probelor (mijloace de probă).

Aceasta dearece proba este conţinutul/informaţia care demonstrează o stare de fapt iar mijlocul de probă este instrumentul prin intermediul căruia se administrează acea probă.

Altfel spus, încheierile de referinţă, pot fi invocate doar în demonstrarea legalităţii administrării de probe dar nu pot constitui probe în sine.

De aceea, tuturor acestor înscrisuri (copii), deşi prezentate de agentul constatator şi anexate la cauza contravenţională, instanţa de judecată nu le poate conferi valoare probantă şi nici nu le acceptă în calitate de probe ci excluzându-le ca fiind inadmisibile.

În consecinţă, instanţa de judecată atestă caracterul vag al celor constatate de agentul constatator şi acuzaţiilor formulate faţă de persoana contravenientului în raport cu insuficienţa şi inadmisibilitatea probelor invocate de agentul constatator dar şi caracterul vicios al procedurii contravenţionale desfăşurată, prin nerespectarea drepturilor participanţilor la proces, mai exact, a drepturilor şi intereselor contravenientei.

Examinând cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine caracterul veridic al contravenţiei imputate.

La caz, avînd în vedere lipsa unui ansamblu probatoriu suficient pertinent concludent şi util pentru constatarea faptei de corupere electorală pasivă, instanţa de judecată este în imposibilitate de a determina caracterul veridic al contravenţiei imputate contravenientului.

Potrivit prevederilor art.441 alin.(1) lit.a) din Codul contravenţional, *procesul contravenţional nu poate fi pornit, iar dacă a fost pornit, nu poate fi efectuat şi va fi încetat în cazurile în care nu există faptul contravenţiei* iar potrivit prevederilor art.461 din Codul contravenţional, *în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată unul din temeiurile prevăzute la art.441 sau 445 alin.(1), instanţa de judecată încetează procesul contravenţional*.

Instanţa de judecată reiterează că soluţia încetării procesului contravenţional în temeiul art.461 coroborat cu art.441 lit.a) din Codul contravenţional are la bază nu viciile de formă ale procesului-verbal, ci lipsa temeinică a faptului contravenţional imputat persoanei vizate.

Este esenţial de menţionat că în prezenta cauză:

• nu există o probă directă care să ateste că persoana vizată a pretins, acceptat sau primit bunuri sau avantaje;

• nu a fost stabilit niciun comportament electoral concret determinat de o pretinsă mituire;

• nu a fost determinată data exactă, locul concret, nici identitatea celui care ar fi oferit mijloacele, nici suma, nici contextul faptelor;

• nu există mijloace de probă prevăzute de art.425 alin.(2) din Codul contravenţional care să susţină cu un minim de certitudine acţiunile imputate: nu există declaraţii de martori, înregistrări audio-video, înscrisuri bancare, raport de expertiză tehnică, procese-verbale de cercetare la faţa locului etc.;

• raportul de analiză informaţional-criminală invocat de agentul constatator nu se referă direct şi individualizat la persoana contravenientului, şi nici nu este un mijloc de probă administrat în condiţiile Codului contravenţional;

• procesul-verbal contestat este doar o consemnare administrativă a acuzaţiei, care, în lipsa susţinerii probatorii, nu poate produce efecte juridice de constatare a vinovăţiei.

Instanţa subliniază că nu se bazează pe nulitatea formală a actului administrativ – procesul verbal cu privire la contravenţie, ci pe absenţa materială şi juridică a faptului contravenţional, ceea ce corespunde exigenţelor impuse de:

• art.6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului (dreptul la un proces echitabil);

• art.375 Cod contravenţional (prezumţia de nevinovăţie şi standardul de probă dincolo de îndoiala rezonabilă, chiar şi în materie contravenţională);

• jurisprudenţa Curţii Europene a Drepturilor Omului (*Anghel vs. România, Salabiaku vs. Franţa, Gurgurov vs. Moldova, Bosoni vs. Franţa*), conform căreia sarcina probei revine statului şi nici un dubiu rezonabil nu poate conduce la sancţionarea persoanei acuzate.

Aşadar, soluţia nu este întemeiată pe o eroare de procedură, ci pe faptul că lipsesc elementele obiective şi subiective esenţiale ale unei fapte de corupere electorală pasivă: nu s-a demonstrat existenţa unei ofertări, unei acceptări, unei finalităţi electorale, nici măcar unei interacţiuni dovedite în scopul coruperii.

Prin urmare, procesul contravenţional nu poate continua, întrucât nu există faptă, iar temeiul încetării este material, nu formal. Soluţia instanţei se bazează pe principiile echităţii procesului, proporţionalităţii, legalităţii incriminării şi garanţiilor oferite de jurisprudenţa Curţii Constituţionale şi CEDO.

Reieşind din cele invocate în partea descriptivă a prezentei hotărâri, conducându-se de prevederile art.374, 394-395, 448, 452-458, 460 şi 462 din Codul contravenţional, instanţa de judecată admite cerinţa contravenientului de repunere în termen cu privire la depunerea contestaţiei, îl repune pe acesta în termenul de contestare, admite contestația depusă la 08.08.2025 de către Oleinic Petru împotriva procesului verbal cu privire la contravenție nr.MAI06 409716 din 05.05.2025 întocmit în baza art.47[1] alin.(1) din Codul contravenţional şi încetează procesul contravenţional din motivul lipsei în acţiunile lui a faptului contravenţiei.

Hotărârea poate fi atacată cu recurs la Curtea de Apel Nord în termen de 15 zile prin intermediul Judecătoriei Orhei sediul Rezina.

Judecător
Igor NEGREANU